

Arrest

nr. 101 702 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 september 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 29 september 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 december 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 21 december 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit en dat u een sjiiitische Arabier uit Najaf bent. Sinds 1978 woonde u in Bagdad. U woonde tot juli 2011 in Hay Salaam, in het Tobchi-kwartier, en sinds 2006 had u een eigen garage in Sharia Rabiaa, tussen de wijk Hurriya en Hay Salaam. In de garage herstelde u vooral vrachtwagens van de merken Mercedes en Volvo. Naarmate u opgroeide kreeg u sympathie voor de Iraakse opposanten van onder andere de Badr-groepering, de Dawa-partij en de Islamitische Hoge Raad van Irak (SIIC), allen organisaties die zich tegen het voormalige regime van Saddam Hussein verzetten. Deze sympathieën zorgden ervoor dat het toenmalige regime u als een opposant beschouwde. U werd eenmaal opgeroepen voor ondervraging, en later werd u achtervolgd en beschoten door leden van de Amn al Dawla (staatsveiligheid). Na deze aanvaringen met het Iraakse regime besloot u in 1990 om het land te verlaten. U vluchtte naar Syrië, waar u tot 2003 met een tijdelijke verblijfsvergunning verbleef. In 1993 vaardigde Saddam Hussein een bevel uit om uw belangrijkste eigendommen aan te slaan.

Na de val van het regime keerde u in 2003 terug naar Bagdad en opende u in 2006 uw garage. Begin juli 2011 vroegen F.(...) M.(...) en R.(...) M.(...), twee medewerkers van de stadsdiensten van Bagdad (Amaanet al Asima), u een offerte te maken voor het herstel en het onderhoud van enkele dienstwagens. U legde een prijs vast en legde die aan hen voor. De twee personen gingen akkoord op voorwaarde dat u het dubbele van de werkelijke kostprijs zou factureren. De met overheids geld betaalde meerprijs zouden ze dan in eigen zak steken. U weigerde hun voorstel omdat u niets met corruptie wou te maken hebben. Drie dagen later kwamen F.(...) en R.(...) een tweede keer naar uw garage, deze keer waren ze vergezeld van twee andere personen. Ze zetten u nogmaals onder druk en bedreigden u. Enkele dagen later, vermoedelijk op 20 juli 2011, ging u naar het politiekantoor van Hurriya. U vertelde de politie wat er was gebeurd en u gaf de namen van de betrokken personen door. De agenten vroegen u om de volgende dag terug te keren om uw verklaringen te noteren. De volgende dag kreeg u een dreigtelefoon van een onbekende beller, vermoedelijk één van de vier personen, die u vertelde dat het geen zin had om klacht in te dienen en dat ze boven de politie stonden. De beller eiste dat u uw garage en uw buurt verliet. U besloot daarom geen klacht in te dienen bij de politie. Na de dreigtelefoon werd een enveloppe met daarin een kogel en een dreigbrief bij uw huis achtergelaten. In de dreigbrief stond dat u de wijk moest verlaten omdat uw leven in gevaar was. Toen u op 27 juli 2011 naar het werk ging zag u hoe uw garage volledig uitgebrand was. U besloot dat u niet langer veilig was en u dook onder in het huis van uw grootvader in Allawi en in een hotel in dezelfde wijk. Uw broer M.(...), met wie u het huis deelde, verliet eveneens het huis, maar keerde een dag later terug. Ook na de brand werd u nog steeds in de gaten gehouden. Tot op heden komen er buurtbewoners, een zekere W.(...) en A.(...), bij uw broer M.(...) langs om enkele algemene vragen over u te stellen. Na de brand in uw garage regelde u uw vertrek uit Irak. Op 13 september 2011 verliet u Irak en reisde u naar Turkije. U bleef enkele dagen in Turkije en reisde op 23 september 2011 per vrachtwagen richting België. Op 29 september 2011 kwam u in België aan en nog diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: kopie identiteitskaart dd. 15/02/2008, verlopen identiteitskaart dd. 05/10/1980, nationaliteitsbewijs dd. 02/04/2008, huurcontract garage, kopie factuur garage, krantenartikel dd. 19/02/2006, kopie dreigbrief, foto genomen na brand in garage, DHL Tracking-formulier.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen. U haalt twee asielmotieven aan. Eerst en vooral verwijst u naar de corruptie waarbij twee personen u wilden betrekken. Daarnaast verwijst u naar uw problemen met het voormalige regime en dat u, omwille hiervan, nu zou worden beschuldigd van het tegenovergestelde, namelijk van een voorstander te zijn van het Baath regime.

Met betrekking tot uw motief als zou u bedreigd zijn omdat u niet wilde meewerken aan corruptie, moet worden vastgesteld dat hieraan weinig geloof kan worden gehecht. In de eerste plaats is het merkwaardig dat de leden van de Amaanet Asima dusdanig hard tegen u optraden nadat u weigerde uw offerte aan te passen (zie CGVS, p. 23). U verklaart dat jullie nog niet tot een overeenkomst waren gekomen en dat u nog niet aan de wagens had gewerkt (zie CGVS, p. 17). Dat de leden van de Amaanet Asima u nadien verbaal, telefonisch en schriftelijk bedreigen en vervolgens uw garage in brand steken, is dan ook zeer merkwaardig en lijkt eerder disproportioneel. U haalt bovendien geen overtuigende redenen aan om te verklaren waarom de leden van de Amaanet Asima er op stonden dat u de werken uitvoerde en niet gewoon naar een andere garagist gingen. U kan zich enkel

beroepen op hypothesen, namelijk dat het “misschien” mogelijk was dat andere garagehouders hun voorstel hadden geweigerd (zie CGVS, p. 23). Verder vermoedt u dat ze u viseerden omdat u hen de laagste prijs bood (zie CGVS, p. 23), wat natuurlijk een weinig plausibele uitleg is aangezien de leden van de Amaanet Asima uit waren op financieel gewin – in uw geval verdubbelden ze zelfs de prijs –. Het Commissariaat-generaal plaatst dan ook vraagtekens bij uw verklaringen hieromtrent.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u beweert dat u nadien een dreigbrief ontving. U legt echter onsamenhangende verklaringen af over het tijdstip waarop u de brief kreeg. Waar u aanvankelijk beweert dat u de brief zes dagen na het indienen van de klacht – dus op 26 juli 2011 – heeft ontvangen (zie CGVS, p. 18), verklaart u later dat u de brief zes à zeven dagen voor de brand van uw winkel op 27 juli ontving. Dit zou betekenen dat u de brief op 19 of 20 juli 2011 – heeft ontvangen (zie CGVS, p. 20). Dergelijke discrepanties over het tijdstip waarop u de dreigbrief heeft ontvangen, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien is de inhoud van de brief niet verzoenbaar met uw verklaringen (zie CGVS, p. 19). Uit de vertaling van de brief blijkt dat de afzender eist dat u de wijk al-Shulé (Shuala) verlaat (zie Documenten, vertaling dreigbrief, toegevoegd aan het administratief dossier). Vreemd genoeg woonde u niet in deze wijk, maar wel in Tobchi in de Salaam-wijk (zie CGVS, p. 4 – zie DVZ Verklaring, vraag 9). Ook uw garage bevindt zich niet in Shuala, maar wel tussen Hurriya en Salaam (zie CGVS, p. 7). Dat in een dreigbrief, die nota bene bij u thuis werd achtergelaten, een verkeerde wijk wordt vermeld, laat weinig ruimte om geloof te hechten aan uw vluchtrelaas en de dreigbrief (zie Landeninformatie, kaartje Baghdad, toegevoegd aan het administratief dossier). Daarnaast is het opmerkelijk dat u de dreigbrief pas na het gehoor voorlegde, terwijl u al die tijd over de mogelijkheid beschikte om de brief in uw bezit te krijgen (zie CGVS, p. 20-21). Dat u, zonder over een valabele reden te beschikken (zie CGVS, p. 20-21), verzuimde om een dergelijk cruciaal element voor te leggen is opnieuw merkwaardig. De kopie van de dreigbrief die u later voorlegt, heeft bovendien weinig of geen bewijswaarde. Niet enkel omdat het een kopie betreft van een getypt document en dus door om het even wie en op om het even moment kan opgesteld zijn, maar ook omdat de inhoud van de brief niet verzoenbaar is met uw verklaringen (zie hoger). Daarnaast heeft een dergelijk document slechts enige bewijswaarde wanneer deze wordt vergezeld van coherente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Ook bij de bedreigingen die op uw politieaangifte volgden stelt het Commissariaat-generaal zich vragen. U beweert dat u na de klacht een dreigtelefoon kreeg waarin een onbekende beller eiste dat u uw winkel en uw garage verliet (zie CGVS, p. 19). Deze telefonische bedreiging volgde op de eerdere intimidaties en bedreigingen in uw garage. Vreemd genoeg beweert u dat u na de dreigtelefoon nog ging werken en dat u “geen aandacht besteedde” aan de dreigtelefoon (zie CGVS, p. 19). Dergelijke eerdere laconieke antwoorden en het feit dat u gewoon bleef verder werken in uw garage ondanks de bedreiging, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Ook over de brand in de garage weet u niet te overtuigen (zie CGVS, p. 21-22). Zo is het opmerkelijk dat u niet kan zeggen welke methode men gebruikte om uw zaak in brand te steken (zie CGVS, p. 21), dat u geen documenten heeft van de brandweer (zie CGVS, p. 21-22, 24), dat u na de brand geen contact had met uw werknemers (zie CGVS, p. 8) en dat u beweert dat u na de brand geen stappen heeft ondernomen om de zaak administratief af te handelen (zie CGVS, p. 22, 24). Een dergelijk laconieke houding in verband met de brand ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees.

Verder kunnen uw verklaringen over de bedreigingen niet overtuigen. U beweert dat u na het tweede bezoek van de leden van de Amaanet Asima klacht indiende bij de politie (zie CGVS, p. 18, 19), maar u legt geen enkel begin voor van uw bezoek aan de politie of de klacht die u neerlegde (zie CGVS, p. 19). U verklaart dat de politie u bedroog en dat u daarom geen schriftelijke bewijs kan neerleggen. Los daarvan beweert u dat de politie u had beloofd om maatregelen te treffen, maar vreemd genoeg kan u niet zeggen over welke maatregelen het ging (zie CGVS, p. 19). Men mag redelijkerwijs verwachten dat u op zijn minst enigszins weet welke maatregelen u werden beloofd, zeker gezien de omstandigheden en de ernst van de bedreigingen die u ontving. Uit de combinatie van beide elementen rijzen toch enige twijfels bij uw verklaringen over de klacht die u bij de politie indiende.

Uit bovenstaande moet worden geconcludeerd dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u worden bedreigd omdat u weigerde mee te werken aan corruptie.

Daarnaast maakt u gewag van een probleem met het voormalige Baath regime, wat er toe leidde dat u in 1990 Irak verliet en in Syrië onderdook (zie CGVS, p. 10-11). U maakt echter niet aannemelijk dat u omwille van dat probleem momenteel moet vrezen voor vervolging. In de eerste plaats omdat het regime van Saddam Hoessein ondertussen gevallen is en de aanvankelijke actoren van vervolging – de diensten van het voormalige regime (zie CGVS, p. 11) – zijn weggefallen. Bovendien beweert u dat u in 2003 naar Irak terugkeerde, wat uw vrees voor vervolging in ernstige mate relativeert (zie CGVS, p. 12). Daarnaast verklaart u dat u intussen wordt beschuldigd aanhanger te zijn van het voormalige regime (zie CGVS, p. 10, 11, 14). U kan echter niet overtuigen dat u hier effectief van beschuldigd wordt

of geïndiceerd wordt omwille van een dergelijke beschuldiging. Eerst en vooral moet worden vastgesteld dat u het probleem niet meldde tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Vragenlijst, vraag 3.5.), zonder dat u daar een valabele verklaring voor heeft. U verklaart namelijk dat u het probleem niet vermeldde omdat u "niet wilde praten over organisatorische zaken" (zie CGVS, p. 2), om het gehoor niet langer te laten duren dan nodig, "omdat er hogere verantwoordelijken bij betrokken zijn en de vervolging ernstig zou zijn" (zie CGVS, p. 3) en omdat u zich geen bijkomende problemen op de nek wilde halen (zie CGVS, p. 10). Wanneer een persoon asiel aanvraagt en zich op dus beroept op internationale bescherming, mag men redelijkerwijs verwachten dat die persoon spontaan alle cruciale elementen opsomt die hem deden besluiten om asiel aan te vragen. Bovendien heeft u geen concrete indicaties dat u effectief werd geïndiceerd op basis van een dergelijke beschuldiging (zie CGVS, p. 24). Gevraagd of u hier problemen door heeft gekregen, antwoordt u twee maal ontkennend (CGVS p.14, 24). Ook wanneer het om de bedreigingen ging die u wel zou hebben ontvangen, verklaart u dat u geen andere problemen had dan de problemen met de twee leden van de Aamaanet Asima (CGVS p.20). Dat er in al die jaren geen concrete indicaties waren dat u werd geïndiceerd, relateert u in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging temeer daar u jarenlang zonder problemen aan het openbaar leven deelnam, getuige daarvan uw eigen garage (zie CGVS, p. 7). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat uw problemen met het vorige regime zouden leiden tot een actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststelling. Uw identiteitsdocumenten bewijzen namelijk enkel uw identiteit en uw nationaliteit. Deze staan hier echter niet ter discussie. Uw identiteitsdocumenten spreken zich echter niet uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Dat laatste geldt eveneens voor het Tracking- Op de foto die u voorlegt van uw afgebrande garage, kan bovendien niet worden opgemaakt of het om uw garage gaat of niet. De foto kan namelijk op eerder welke moment, op eerder welke plaats genomen zijn. Bovendien heeft een dergelijk document slechts enige bewijswaarde wanneer het wordt ondersteund door coherente en geloofwaardige verklaringen. Hetgeen in casu niet het geval is (zie hoger). Het krantenartikel geeft een opsomming van namen die problemen hadden met het Baathregime, waaronder de uwe, doch dit document doet geen uitspraak of u actueel geïndiceerd wordt met het oog op vervolging. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, §§2-5, 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Daarnaast voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene rechtsbeginselen. Verzoeker benadrukt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, herkomst en nationaliteit en dat hij een duidelijk en nauwkeurig relaas heeft verteld zoals vereist door artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Omwille van de corruptie waarin twee personen hem wilden betrekken en zijn problemen met het voormalige regime, is verzoeker zijn land van herkomst ontvlucht. Naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker bedreigd zou zijn omdat hij niet wilde meewerken aan corruptie, is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal is uitgegaan van zijn gevoel en niet van de vereiste objectiviteit. Verzoeker verwijst hierbij naar passages uit het gehoorverslag waaruit blijkt dat de dossierbehandelaar er niet van overtuigd is dat verzoeker in 2003 naar Irak zou zijn teruggekeerd. Volgens verzoeker stond het Commissariaat-generaal reeds a priori negatief ten overstaan van hem. Met betrekking tot de dreigbrief bevestigt verzoeker zijn verklaringen. Volgens de commissaris-generaal, zo vermeldt hij, blijkt uit de vertaling dat de afzender eiste dat hij de wijk Al Shulé zou verlaten terwijl hij op dat ogenblik in de Salaam-wijk woonde. Verzoeker herhaalt dat hij altijd in de Salaam-wijk woonde tot juli 2011 en dat zijn garage zich bevond tussen Hurriya en Salaam. Verzoeker verduidelijkt dat de dreigbrief in die zin dient te worden begrepen dat de aanwezigheid van verzoeker in de regio, en niet de wijk in het bijzonder, zijn leven in gevaar kan brengen. Terloops deelt verzoeker mee dat de commissaris-generaal zich geen vragen heeft gesteld over zijn behoefte aan effectieve bescherming, waarbij hij verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad. Verzoeker besluit dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden uit het Vluchtelingenverdrag omdat hij een gegronde vrees heeft en bedreigd werd omdat hij een dienaar was van het oude regime, dat hij vervolgd werd door de leden van de Amaanet Asima, dat de staat hem niet kan beschermen en dat de vervolging zijn oorsprong vindt in zijn werk. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een internetartikel toe van 16 januari 2013 over aanslagen in Bagdad en Kirkuk, dat verschenen is op www.rfi.fr.

Ter terechtzitting maakt verzoeker gewag van een krantenartikel dat in 2006 zou zijn verschenen en waaruit zou blijken dat hij in 1993 als opposant ter dood zou zijn veroordeeld.

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt met betrekking tot verzoekers eerste asielmotief, namelijk de bedreigingen omwille van zijn weigering om mee te werken aan corruptie gesteld dat de reactie van de leden van Amaanet Asima disproportioneel lijkt en verzoeker geen reden kan aanhalen waarom deze erop stonden dat hij de werken zou uitvoeren. In de beslissing wordt verder gewezen op de onsamenhangende verklaringen van verzoeker over het tijdstip waarop hij de dreigbrief ontving, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat de inhoud van de dreigbrief niet overeenstemde met verzoekers verklaringen omdat erin staat dat de afzender eist dat hij de wijk al Shuala verlaat, terwijl hij volgens zijn verklaringen in de Salaam-wijk woonde. Tevens merkt de commissaris-generaal op dat het merkwaardig is dat verzoeker de kopie van de dreigbrief, die een beperkte bewijswaarde heeft, slechts na het gehoor neerlegde. Met betrekking tot de bedreigingen die verzoeker zou hebben ontvangen nadat hij aangifte had gedaan, wordt in de beslissing aangegeven dat het vreemd is dat verzoeker verklaarde geen aandacht te besteden aan de dreigtelefoon. Ook met betrekking tot de brand in zijn garage weet verzoeker volgens de commissaris-generaal niet te overtuigen omdat hij niet kan zeggen welke methode werd gebruikt om de zaak in brand te steken, geen documenten heeft van de brandweer, geen contact had met zijn werknemers, en geen stappen heeft gezet om de zaak administratief af te handelen. Tevens merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker geen enkel bewijs heeft van zijn klacht bij de politie na de bedreigingen en dat hij niet kan zeggen welke maatregelen de politie had aangekondigd. Uit wat voorafgaat besluit de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij zou worden bedreigd omwille van zijn weigering om mee te werken aan corruptie. Wat betreft de problemen die verzoeker zou hebben gekend onder het voormalige Baath-regime, waardoor hij in 1990 naar Syrië trok, wordt in de beslissing vooreerst aangestipt dat deze problemen niet langer actueel zijn. Daarnaast oppert de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over de beschuldiging dat hij een aanhanger zou zijn van het voormalige regime niet kunnen overtuigen omdat hij dit niet meldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat er geen concrete indicaties waren dat hij werd gevisieerd en omdat hij zonder problemen aan het openbare leven deelnam. De documenten die verzoeker neerlegt, wijzigen volgens de commissaris-generaal niets aan de gedane vaststellingen. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, gesteld dat er thans voor burgers geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Waar verzoeker opwerpt dat hij een duidelijk en nauwkeurig relaas heeft uiteengezet, gaat hij voorbij aan de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal over zijn onsamenhangende verklaringen aangaande het moment waarop hij de dreigbrief ontving en over zijn verklaringen over de inhoud ervan. Gelet op deze verklaringen, voldoet verzoeker zeker niet aan de voorwaarden die in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet worden gesteld om als geloofwaardig beschouwd te kunnen worden.

2.6. De bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal met betrekking tot de beoordeling van zijn relaas zou zijn uitgegaan van zijn gevoel en een a priori negatieve houding aannam ten aanzien van verzoeker, kan niet worden bijgetreden. De vaststellingen van de commissaris-generaal vinden immers alle hun grondslag in de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor en zijn opgenomen in het verslag dat zich in het administratief dossier bevindt. De passages die verzoeker aanhaalt over zijn beweerde terugkeer vanuit Syrië naar Irak in 2003, die door de dossierbehandelaar weinig overtuigend werden bevonden, maken trouwens geen motief uit waarop de bestreden beslissing is gestoeld.

2.7. De Raad merkt verder op dat de verregaande interpretatie die verzoeker thans geeft aan de door hem neergelegde dreigbrief er bezwaarlijk in gelezen kan worden. Blijkens de vertaling van dit document, die in het administratief dossier is opgenomen, is er enkel sprake van verzoekers "*aanwezigheid in el-Shûle*" (stuk 15, Documenten, dreigbrief) en niet zozeer van zijn aanwezigheid in de hele regio. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoeker deze verduidelijking niet reeds had kunnen geven tijdens het verhoor (RvS 3 maart 2000, nr. 85.818). Bovendien dringt zich de vaststelling op dat verzoeker niets inbrengt tegen de overwegingen van de commissaris-generaal dat het om een kopie gaat, dat verzoeker onsamenhangende verklaringen aflegde over het moment waarop hij de dreigbrief ontving en hij dit document slechts na zijn gehoor neerlegde, waardoor de bewijswaarde ervan sterk dient te worden gerelativeerd. De commissaris-generaal kon bijgevolg rechtsgeldig besluiten dat verzoeker zijn vrees op grond van deze dreigbrief niet aannemelijk maakte. In dit verband stipt de Raad aan dat verzoeker evenmin afbreuk doet aan de overwegingen uit de bestreden beslissing aangaande het disproportioneel karakter van de reactie van de leden van de Amaanet Asima, het gebrek aan bewijs van zijn klachten bij de politie, zijn onwetendheid en laconieke houding naar aanleiding van de brand in zijn garage en het gebrek aan actueel karakter van de problemen die hij kende tijdens het voormalige Baath-regime en de huidige beschuldiging dat hij er een aanhanger van is. Op grond van het geheel van deze vaststellingen komt de commissaris-generaal immers tot het correcte besluit dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

2.8. Waar verzoeker voorhoudt dat hem geen vragen werden gesteld over zijn behoefte aan effectieve bescherming, merkt de Raad op dat er, indien het asielrelaas ongeloofwaardig is, zoals hierboven uitvoerig toegelicht, er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag. De weinig aannemelijke verklaringen die verzoeker ter terechtzitting aflegt over het krantenartikel uit 2006 waarin zou staan dat hij 20 jaar geleden ter dood werd veroordeeld, zijn niet van aard om het actueel karakter aan te tonen van de problemen die verzoeker eventueel ten tijde van het Baath-regime zou hebben gekend.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, §§2-5, 48/5, 57/7ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De zorgvuldigheidsplicht of de materiële motiveringsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de motieven van de commissaris-generaal door zijn eigen bronnen worden tegengesproken en dat de bronnen slechts op onvolledige wijze worden aangehaald. Volgens verzoeker verklaart de verwerende partij zelf dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is en dat er sedert het vertrek van de Amerikaanse troepen veel aanslagen zijn gepleegd, waardoor men niet kan zeggen dat er geen enkel risico bestaat. Er zijn dagelijks aanslagen in Bagdad, zo vervolgt verzoeker, waardoor het verkeerd is om te stellen dat de algemene veiligheidstoestand sedert 2008 opmerkelijk zou zijn verbeterd. Hierbij stipt verzoeker aan dat de landeninformatie geregeld moet worden geüpdated en dat hij in de onmogelijkheid is om naar Irak terug te keren omdat hij aldaar een onmenselijke behandeling vreest in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een internetartikel toe van 16 januari 2013 over aanslagen in Bagdad en Kirkuk, dat verschenen is op www.rfi.fr en een internetartikel van www.iranfocus.com van diezelfde datum.

2.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan verzoeker zich ook niet steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. Met zijn blote bewering dat de motieven van de commissaris-generaal worden tegengesproken door zijn eigen bronnen, toont verzoeker niet aan dat hij wel degelijk een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad merkt immers op dat het in de eerste plaats verzoeker is die op grond van een al te selectieve lezing van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 16, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 16 juli 2012) voorbarige conclusies trekt. Zoals inderdaad in

de informatie wordt aangegeven, werden er sinds het vertrek van de Amerikanen enkele zware aanslagen gepleegd met een gericht karakter, maar is er geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waardoor een burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico zou lopen op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld. Hoewel verzoeker aanstipt dat de landeninformatie regelmatig moet worden geüpdated, voegt hij aan zijn verzoekschrift geen objectieve informatie toe die een ander licht werpt op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad. De internetartikels die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlage 3), bevestigen enerzijds het gericht karakter van de aanslagen omdat ze gericht zijn tegen Koerdische doelwitten en tegen de politie en behandelen anderzijds de kritiek op het beleid van premier Maliki vanuit de Iraakse diaspora in Yemen. Uit geen van deze internetartikels kan worden besloten dat er actueel in Bagdad een situatie van willekeurig geweld zou bestaan.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN